

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 386/2011-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť T. V., K., zastúpeného advokátkou JUDr. D. H., K., vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a na spravodlivý proces zaručeného v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Rožňava v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 44/2006 a jeho rozsudkom z 24. októbra 2006, postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 94/2006 a jeho rozsudkom z 25. septembra 2008 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 37/2011 a jeho uznesením z 11. mája 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť T. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júla 2011 doručená sťažnosť T. V., K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a na spravodlivý proces zaručeného v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Rožňava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 44/2006 a jeho rozsudkom z 24. októbra 2006, postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 94/2006 a jeho rozsudkom z 25. septembra 2008 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 37/2011 a jeho uznesením z 11. mája 2011.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 5. decembra 2008 dovolanie proti rozsudku krajského súdu č. k. 3 Co 94/2006-190 z 25. septembra 2008 s odôvodnením, že predmetným rozhodnutím a rozhodnutím okresného súdu č. k. 9 C 44/2006-100 z 24. októbra 2006 bol porušený zákon. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Cdo 37/2011 z 11. mája 2011 dovolanie odmietol pre neprípustnosť a z toho dôvodu sa nezaoberal vecnou správnosťou dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska právneho posúdenia veci alebo prípadného výskytu iných väd.

Podľa sťažovateľa okresný súd mu odňal možnosť konať pred súdom tým, že nepoučil účastníkov konania, že všetky dôkazy musia predložiť alebo označiť do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, nevenoval dostatočnú pozornosť zisteniu skutkového stavu veci, nevykonal navrhované dôkazy, neumožnil sťažovateľovi podať stanovisko k písomnému vyjadreniu žalovanej zo 4. mája 2006, pretože mu vyjadrenie žalovanej nedoručil, a tak sa nemohol vyjadriť ku skutočnostiam uvádzaným žalovanou a preukázať, že jej vyjadrenia sú nepravdivé, pričom okresný súd nepravdivé skutočnosti bral do úvahy pri rozhodovaní. Taktiež sa okresný súd nedostatočne vysporiadal s otázkou financovania odplaty za zmluvný prevod členských práv a povinností k družstevnému bytu.

Podľa sťažovateľa súd prvého stupňa, ale aj odvolací súd nesprávne vyhodnotili dokazovania, jednotlivé vyjadrenia a dôkazy sú vytrhnuté z kontextu. Tieto súdy návrh sťažovateľa na určenie spoluvlastníctva zamietli s tým, že nepreukázal titul nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu. Odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, vychádzajúc zo skutočností, ktoré neboli nikdy sťažovateľom tvrdené.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že „súd v odôvodnení svojho rozsudku sa musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukázaním na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež poukázaním na právne závery, ktoré prijal. Odôvodnenie rozsudku musí byť preskúmateľné“, čo v danom prípade podľa sťažovateľa nie je možné, keďže je zmätočný. Sťažovateľ tvrdí, že odôvodnenie odvolacieho súdu nekorešponduje, nezodpovedá stavu, ktorý bol sťažovateľom tvrdený a ktorý bol počas konania zistený.

Záver, ktorými sa všeobecné súdy vo svojich rozhodnutiach riadili, boli podľa sťažovateľa zjavne neodôvodnené a arbitrárne.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Základné právo T. V... na súdnu a inú právnu ochranu a na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR ako aj základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, ako aj právo zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím súdov vedenej na Okresným súdom v Rožňave, sp. zn. 9 Cb/44/2006, Krajským súdom v Košiciach, sp. zn. 3 Co/94/2006 a v konaní vedenom pred Najvyšším súdom SR pod sp. zn. 6 Cdo 37/2011 bolo porušené.

Navrhujeme, aby Ústavný súd SR zrušil Uznesenie Najvyššieho SR sp. zn. 6 Cdo 37/11 zo dňa 11. 05. 2011 a rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co/94/2006-90 zo dňa 25. 09. 2008 a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie a priznal sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva

alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

1. K namietanému porušeniu označených práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 44/2006 a jeho rozsudkom z 24. októbra 2006

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetnou sťažnosťou sťažovateľ okrem iného napadol postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 44/2006 a jeho rozsudok z 24. októbra 2006. Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať napadnutý postup okresného súdu, keďže proti nemu bol prípustný riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľ využil, o odvolaní proti nemu rozhodoval krajský súd ako súd odvolací rozsudkom č. k. 3 Co 94/2006-190 z 25. septembra 2008. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. K namietanému porušeniu označených práv postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 94/2006 a jeho rozsudkom z 25. septembra 2008

Ústavný súd sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie označených práv postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 94/2006 a jeho rozsudkom z 25. septembra 2008, odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Ústavný súd predovšetkým pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných

súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Ústavný súd teda, tak ako to už vyslovil vo viacerých svojich náleзоch, nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Z takéhoto pohľadu pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu okrem iného vyplýva:

„Krajský súd na základe podaného odvolania vec prejednal na odvolacom pojednávaní (§ 214 O. s. p.), podľa ust. § 212 ods. 1 O. s. p. preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu vo veci samej nieje dôvodné. Súd prvého stupňa správne a úplne zistil skutkový stav veci, na základe ktorého vec správne právne posúdil.

Podľa § 212 ods. 1 O. s. p. odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania.

K jednotlivým odvolacím námietkam odvolací súd uvádza nasledované:

Je pravdou, že písomné vyjadrenie žalovanej zo dňa 4. 5. 2006 bolo žalobcovi, resp. jeho právnej zástupkyňi doručené až na pojednávaní dňa 24. 10. 2006.

Podľa § 42 ods. 3 veta druhá O. s. p. podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Z uvedeného vyplýva, že posúdenie potrebnosti doručenia takéhoto podania druhej procesnej strane je s prihliadnutím na jeho obsah, okrem prípadov, kde takéto doručenie ukladá priamo zákon v právomoci konajúceho súdu. Občiansky súdny poriadok v žiadnom zo svojich ustanovení neukladá súdu povinnosť doručiť žalobcovi vyjadrenie druhej procesnej strany k podanej žalobe.

Z obsahu tohto vyjadrenia navyše vyplýva, že obsahuje v zásade skutkové tvrdenia, ktoré medzi účastníkmi konania nie sú sporné a to, že žalovaná je výlučnou vlastníčkou bytu, ktorý je predmetom konania, opísanie právneho dôvodu, na základe ktorého žalovaná

nadobudla vlastnícke právo k bytu, že rodičia žalobcu vyplatili predchádzajúcim nájomcom tzv. odstupné za prevod nájomného vzťahu k predmetnému bytu a že účastníci konania majú jedno spoločné dieťa. Ďalšie skutkové tvrdenia, uvedené vo vyjadrení, ako to, že matka žalobcu výslovne uviedla, že nechce, aby byt nadobudol jej syn, lebo by ho prehral v hazardných hrách, ako aj opísanie správania sa žalobcu v rámci spoločného bývania so žalovanou nie sú pre posúdenie vecí právne významné a neboli ani predmetom dokazovania. Z vyššie uvedených dôvodov postupom súdu prvého stupňa pri doručovaní vyjadrenia žalovanej žalobcovi neboli porušené procesné práva žalobcu.

Je síce dôvodná odvolacia námietka žalobcu, že súd prvého stupňa procesné pochybil, ak podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p. nepoučil účastníkov, že všetky dôkazy musia predložiť alebo označiť do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Toto procesné pochybenie má však iba ten následok, že skutočnosti, alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku odvolacím dôvodom podľa ust. § 205a ods. 1 písm. c/ O. s. p..

Pokiaľ sa týka námietky, že súd prvého stupňa nevykonával navrhované dôkazy, ktorými sú výpisy z účtu, ktoré mal žalobca k dispozícii na pojednávaní a s ktorými sa súd nepovažoval za potrebné oboznámiť, poukazuje odvolací súd na to, že tieto dôkazy nie sú právne významné pre posúdenie veci.

Pokiaľ sa týka námietky, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, uvádza odvolací súd, že z odvolania nieje zrejmé, ktoré skutkové zistenie považuje odvolateľ za nesprávne vyvedené z vykonaných dôkazov. Pokiaľ ide o okolnosti nadobudnutia nájomného vzťahu k predmetnému bytu, poukazuje odvolací súd na výpoveď svedkyne V. V., sestry žalobcu, že zo svojich finančných prostriedkov vložila na účet O. D., bývalej nájomkyne bytu sumu 350.000,- Sk.

Pokiaľ ide o odvolaciu námietku, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, poukazuje odvolací súd na to, že okrem všeobecného ust. § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého vlastníctvo veci možno nadobudnúť kúpou, darovacou alebo inou zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu, alebo na základe iných skutočností ustanovených zákonom, sa na prejednávajúcu vec vzťahujú aj ustanovenia osobitného zákona (§ 125 ods. 1 OZ).

Týmto osobitným zákonom je zákon č. 182/1993 Z.z. v znení neskorších predpisov. Podľa § 4 ods. 1 citovaného zákona vlastníctvo bytu alebo nebytového priestoru v dome sa nadobúda :

a/ na základe zmluvy o prevode vlastníctva bytu alebo nebytového priestoru v dome s vlastníkom domu alebo s právnickou osobou, ktorá má právo hospodárenia k domu, s vlastníkom bytu alebo nebytového priestoru,

b/ na základe zmluvy o výstavbe domu, v stavbe alebo nadstavbe,

c/ dedením,

d/ rozhodnutím štátneho orgánu.

Podľa § 4 ods. 2 citovaného zákona byt alebo nebytový priestor v dome môže byť vo vlastníctve fyzickej osoby alebo právnickej osoby, v podielovom spoluvlastníctve fyzickej osoby alebo právnickej osoby, alebo v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov.

Odvolaací súd poukazuje na správny právny názor súdu prvého stupňa, podľa ktorého pre určenie, že žalobca je podielovým spoluvlastníkom bytu, ktorý je predmetom tohto konania, je potrebné preukázanie titulu nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu. Žalobca nepreukázal právny dôvod nadobudnutia tvrdeného spoluvlastníctva.

Tvrdenie žalobcu, že nadobudnutie bytu bolo založené na spoločnej činnosti oboch účastníkov konania, preukázané nebolo. Naopak, bolo preukázané, že kúpnu zmluvu, ktorou došlo k nadobudnutiu vlastníckeho práva k bytu, uzavrela sama žalovaná, ktorá aj zaplatila kúpnu cenu za byt. Pokiaľ žalobca tvrdí, že on sa podstatnou mierou pričínil o získanie bytu, stotožňuje sa odvolací súd so závermi súdu prvého stupňa, že medzi pôvodným nájomcom bytu Marcelom Drábom a žalovanou G. G. došlo k uzavretiu zmluvy o prevode členských práv a povinností za odplatu, pričom prostriedky na túto odplatu v sume 350.000,-Sk poskytla zo svojich prostriedkov sestra žalobcu V. V.

Súd prvého stupňa rovnako správne vyslovil, že na základe ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je možné založiť vznik, zmenu a zánik práv a povinností. Toto ustanovenie je interpretačným pravidlom pre výkon práva z už existujúceho právneho vzťahu.

Preto krajský súd rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o zamietnutí žaloby potvrdil ako vecne správny podľa § 219 O. s. p..

Odvolaací súd nevyhovel návrhu žalobcu na pripustenie dovolania. Podľa § 238 ods. 3 písm. a/ O. s. p. o prípustnosť dovolania môže odvolací súd vysloviť vo výroku svojho

potvrdzujúceho rozsudku v prípade, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

V prejednávanej veci žalobca neuviedol, ktorú právnu otázku považuje za natol'ko závažnú. Pokiaľ by šlo o uplatnenie ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka ako právnej skutočnosti spôsobujúcej vznik, zmenu alebo zánik práva a povinností, poukazuje odvolací súd na stabilnú judikatúru súdov, ktorá potvrdzuje správnosť právneho názoru súdu prvého stupňa.“

V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajský súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu vo vzťahu k sťažovateľovi potvrdil. V každom prípade tento postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda krajský súd v danom prípade neporušil označené základné právo sťažovateľa „nesprávnou a svojvoľnou aplikáciou a výkladom práva“. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojim vlastným. V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natol'ko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

3. K namietanému porušeniu označených práv postupom najvyššieho súdu (súdu dovolacieho) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 37/2011 a jeho uznesením z 11. mája 2011

Ústavný súd sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie označených práv postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 37/2011 a jeho uznesením z 11. mája 2011 odmietol tiež ako zjavne neopodstatnenú.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03).

Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd dospel k záveru, že tento svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, čo vyplýva aj z tejto časti jeho odôvodnenia:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) skúmal predovšetkým prípustnosť dovolania a dospel k záveru, že smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nieje prípustné, preto ho treba odmietnuť.“

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O. s. p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O. s. p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani o potvrdenie rozsudku, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 O. s. p., možno dovoláním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O. s. p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesné nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Nezistil však existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení.

Nezistil ani podmienku prípustnosti dovolania namietanú žalobcom, ktorá mala spočívať v odňatí jeho možnosti konať pred súdom tým, že neboli vykonané ním navrhované dôkazy - výpisy z účtu (ktoré mali preukázať, že prispieval žalovanej na spoločnú domácnosť) a tiež tým, že mu nebolo doručené vyjadrenie žalovanej zo 4. 5. 2006, že nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O. s. p., a že ani jeden zo súdov dostatočne neodôvodnil nevykonanie ním navrhnutých dôkazov. Uvedené námietky dovolateľa neboli opodstatnené. Z rozhodnutia odvolacieho súdu je totiž zrejmé, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že navrhované dôkazy (výpisy z účtu) nie sú právne významné pre posúdenie veci, teda odôvodnil, prečo nepovažoval za potrebné ich vykonať, a tým odstránil

pochybenie prvostupňového súdu v tomto smere. V tejto súvislosti dovolací súd poznamenáva, že samotné nevykonanie všetkých dôkazov navrhnutých účastníkmi konania nie je odňatím možnosti konať pred súdom, pretože v zmysle ustanovenia § 120 ods. 1 veta druhá O. s. p. súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Námietky o nedoručení vyjadrenia žalovanej a o nedostatku poučenia podľa § 120 ods. 4 O. s. p. uplatnil dovolateľ už v odvolacom konaní a mal tak možnosť uplatniť v tomto konaní všetky procesné práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok dáva, najmä právo vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom, k procesnému postupu súdu prvého stupňa, jeho skutkovým a právnym záverom a ku všetkým okolnostiam prípadu. V odvolacom konaní teda mohol zaujať tiež stanovisko aj k vyjadreniu žalovanej a navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Odvolací súd sa uvedenými námietskami zaoberal a svoj rozsudok aj náležité a presvedčivo odôvodnil. Zároveň, keďže potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa z toho istého právneho dôvodu, neporušil ani zásadu dvojinštančnosti súdneho konania.

So zreteľom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nemohol zaoberať vecnou správnosťou dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu z hľadiska právneho posúdenia veci alebo prípadného výskytu iných väd (§ 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p.) a dovolanie žalobcu ako neprípustné odmietol (§218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p.).“

Predmetné rozhodnutie obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že dovolací súd sa námietskami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ

v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého dovolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu v dokazovaní vykonanom odvolacím súdom. Pretože namietané rozhodnutie najvyššieho súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a za tejto situácie nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu.

Ústavný súd v tejto súvislosti ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

Pretože ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v danom prípade sú zlučiteľné so sťažovateľom označenými právami, sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2011